

Dr. Körössy Zoltán, hadnagy, emlékbeszéde, Egerben, 1940, február 14-én

Bajtársaim!

Álljatok meg egy percre! Álljatok meg, Ti országúton portyázó, hóban, fagyban igyekvő, lovon haladó, vagy motoron száguldó csendőrök! Álljatok meg egy perce! Ne sercegjenek most a tollak, ne kattogjanak az írógépek s emelkedjünk ki egy pillanatra a mindennapi élet hétköznapi szürkeségéből s ünnepeljünk! Ünnepeljünk, mert ez a nap a mi napunk, Csendőrök napja.

A csendőrség történetében ez a nap, nem könnyel és vérrel áztatott véres évforduló! Nem olyan ez a nap, mint az ezredek emléknapja, ahol az ezred harcaiban magukat hősiességben, önfeláldozásban, vitézségben kitüntetettekről emlékeznek meg, hogy azok soha feledésbe ne menjenek. Nekünk nincsenek ilyen véres csatanapjaink. A mi harcunk egészen más harc! A mi harcunkban nincs szünet! A mi harcunk állandó! Így a mi emléknapunk is egészen más természetű! Ma 59 éve szentesítették azt a törvényt, mely elindította dicsőséges útjára a magyar csendőrséget! A Kormányzó Úr, Ö Főméltóságának, Hadurunknak magas kegye pedig ezt a napot Csendőr nappá, csendőr ünneppé tette.

59 évvel ezelőtt indult el az első kakastollas csendőrjárőr a magyar ugaron, s azóta járja törhetetlen hűséggel, kitartással a falvak utcáit és a rónák végtelenjeit. Büszkén lengeti a szél a csendőr tollforgót, s mindenhol, ahol megjelenik a csendőr, megbecsülésben, tiszteletben van része. Nincs megnyugtatóbb látvány, mint egy magyar csendőrjárőr, ahogy megjelenik teljes felszereléssel. Mint a gyermek az anyjuk védő karjai alatt, olyan biztonságban érzik magukat az elhagyatott puszták, elszigetelt tanyák, a falvak lakói, ha tudják, hogy csendőr vigyáz rájuk, élet- és vagyonbiztonságukra. Gonosztevők réme, becsületes embernek támasza, jogtalanul bántalmazottak menedéke a magyar csendőr. Nem könnyű sors a magyar csendőr sors! Egész embert, talpig férfit követel! Csak így tudja megoldani a reá háruló nehéz és felelősségteljes feladatokat. Csak így képes hivatását betölteni a csendőr, a béke katonája. Ne gondoljátok, hogy a béke magától van! A béke nem ajándék, a béke kemény, lelkiismeretes és alapos munkának az eredménye. Egyik előjáróm mondotta, hogy a csendőrség akkor működik jól, akkor dolgozik eredményesen, ha nem történik semmi. Első pillanatban talán furcsán, vagy legalábbis szokatlanul hangzik e kijelentés. Pedig így van! Amikor az élet zavartalanul folyik, amikor nem zavarja semmi, amikor minden megy a maga rendjén, akkor áll a csendőrség hivatásának magaslatán. Ezért nem tudják esetleg egyesek értékelni a csendőrség munkáját, s ezek úgy gondolkodnak, hogy ha rend van, hogy ha nem zavarja semmi mindennapi életüket, az egy természetes folyamat, ami egy szükségszerű adottság. S csak akkor, amikor az ellenkezőjét tapasztalják, nyúlnak a csendőr segítő keze után. S büszkén mondhatjuk bajtársaim, hogy a csendőrség mindenkor megfelelt a beléje helyezett bizalomnak, mindenkor megoldotta a reá háruló nehéz feladatokat, s mindenkor sziklaszilárd alappillére volt a magyar nemzeti társadalomnak. S éppen ez az, ami a csendőrséget a nemzet társadalma előtt megbecsültté, a világ közvéleménye előtt pedig szinte utólérhetetlenné tette. Talán a világnak már valamennyi közbiztonsági intézménye elküldötte hozzánk közegeit, hogy megtekintsék, tanulmányozzák, és ha lehetséges elsajátítsák azt a bizonyos valamit ami a magyar csendőrséget oly híressé tette. De vajon mi is az a valami? Bajtársaim! Ez a valami az a szellem, amely ezt a testületet eltölti. Ezt

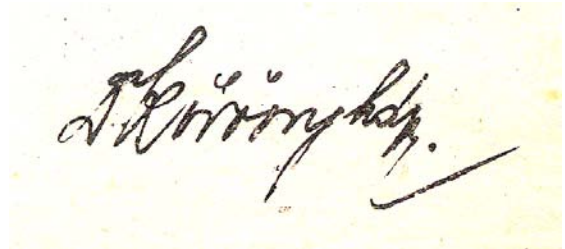
a szellemet az édes anyaföld párájából szívja magába minden csendőr. Ez a szellem a testületi, hivatásbeli és bajtársi összetartozás, az apáinktól örökölt katonaszellem és harci virtus remekvérű keveréke. Nincs testület az országban, mely a testületi szellemet, az összetartozás és a közösség gondolatát inkább és jobban tudná értékelni, mint a csendőrség. Itt az egyén a maga dicsőségét nem külön utakon, hanem az összesség dicsőségében keresi. A testületi szellem tehát nem egy etikai magasságban lebegő, réálisan meg nem fogható, elvont fogalom, hanem hivatásunk gyakorlati követelménye.

Bajtársaim! Most, amikor ezeket elmondottam, nem azért mondottam, hogy magunkat dicsérjük. Mi nem azért ünnepeünk, hogy ezt az alkalmat használjuk föl arra, hogy érdemeinket ily módon juttassuk kifejezésre. A mi ünneplésünk egy kötelező adósság leróvása a múlttal szemben, a jelen részére pedig egy dicsőséges beszámoló. Nem a magunk feldicsérése tehát a mi ünneplésünk célja, hanem, hogy a múlt szent hagyományait ápoljuk, mert aki a múltnak emlékét nem tiszteli, az nem lehet a jelen cselekvő munkása és a jövő harcosa.

Bajtársaim! A csendőrség közel hatvan éves. Egy nemzet életében ez nem nagy idő, de elindulása óta ott volt a nemzet minden küzdelmében és minden nehéz megpróbáltatásában. Átviharzott testületünkön a hazánkat ért minden sorscsapás, rést vágott sorainkon a háború pusztítása, mély sebeket szakított testünkön a vörös rémuralom, és a hű kötelelességteljesítés is sokszor követelt áldozatokat. Hősi halottak és a csendőri hivatás vértanúinak emelt fejfák jelzik azt a göröngyös utat, melyet eddig a testületünk megtett. Azt mondják, az ember legdrágább kincse az élet, ha elmúlik, együtt múlnak vele, voltunk és nem vagyunk. Az emberbe a természet az élet és nem a halál utáni vágyat oltotta be és ezért az ember borzadva gondol a végre! És mi most itt állunk és a halált ünnepejük. Ne gondolja senki azt, hogy csak az életnek van szépsége, nem, van a halálnak is, igen, a katona-, a csendőrhálálnak. Élni mindenki tud, és akar is, de meghalni egy eszméért, a mások javáért kevesen! S ők bátran, esküjükhöz híven, becsülettel és vitézül tudtak meghalni. Mindenikük halála egy-egy megéneklésre méltó hőstörténet, telve elszántsággal, daccal és virtussal. Bátran szálltak szembe a halállal, tudva azt, hogy a halál is csak az élet feladatainak egyike. És ők ezért a halállal szemben is derekasan megtették azt, amit megkövetelt tőlük a nagyszerű pillanat.

Bajtársak! Keressük fel gondolatban a csendőrsírokat, gondoljunk azokra, akiknek azért kellett meghalniuk, mert csendőrök voltak! Nincs közöttük első vagy utolsó, egyformán nagyok, egyformán hősök ők, akik vérükkel pecsételték meg a szent fogadalmat, hogy becsülettel élnek és halnak. Ők azok, akik a csendőri jelszót életük és vérük feláldozásával egy szent eszmévé avatták. Az ő példájuk az az út, amelyen mindnyájunknak haladnunk kell! Mert az az út az, amely a szavaktól, a „NEM, NEM, SOHÁ”-któl elvezet a tettek mezején át a rég nem látott testvéreinkhez Pozsonyba, Kolozsvárra, Szabadkára, és le az Adriára! Ez az út, melyen annyiszor apáink vére folyt, és melynek alapzatát az ő s a ti kötelelesség-teljesítétek adja, irányát pedig országgyarapító Hadurunk nemzeti lobogója mutatja. A ti porladó hamvaitok termékenyítették meg a magyar földet a magyar feltámadáshoz, és most újból magyar zászlót lenget a szél ott fent a Kárpátok bércein, ahol 20 éven át igyekeztek megölni a magyar lelket.

Bajtársaim! De amíg az egyik szemünk az örömtől sír, a másik a fájdalom könnyétől fátyolozott, amikor azokra a magyar testvéreinkre gondolunk, akik még idegen rabságban szenvednek s akiknek az édes magyar hazáért csak titokban szabad imádkozniuk! De tűrheti-e az igazságos Úristen, hogy ez így maradjon? Tűrheti-e, hogy az a föld, melynek minden szent rögét magyar vér áztatta, melynek minden szent rögéhez egy ezredév emléke csatolja a magyart más népek hazája legyen? Bajtársaim! Azt a földet, amit őseink vérrel szereztek, és amely most idegen rabságban szenved, mi, ha kell, vérrel is szerezzük vissza! Úgy hiszem, nincs közöttünk, és nem is lehet senki, aki, ha kell, gondolkodás nélkül nem követné az ő példájukat! És ha ez így van, és így is kell lennie, akkor bizvást tekinthetünk a jövőbe, s félszázados örökségünk erkölcsi gazdagságával híven, becsülettel és vitézül törhetünk tovább előre a hazaszeretet, az önfeláldozó kötelesség teljesítése és az állhatatos kitartás ragyogó útján az eljövendő nagy magyar feltámadás felé!

A handwritten signature in cursive script, likely belonging to Sándor Petőfi, written on a piece of aged, yellowish paper. The signature is written in dark ink and is followed by a long, horizontal flourish.